

ten u žalobkyně nebo jejího manžela v době účinnosti zákona čís. 130/21 nastal, nebylo ani tvrzeno. Výtka nesprávného právního posouzení věci není tudíž opodstatněna (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Co se týče vytýkané vadnosti řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), plyne z toho, co bylo uvedeno, že pro nerozhodnost nebylo zapotřebí provádět důkazy o tvrzeném pojištění žalobkyně a jejího muže u pensijního fondu československého průmyslu cukrovarnického aniž o tom, že žalobkyně a její manžel měli již před 6. květnem 1921 z tohoto pojištění nárok na pensi. Rovněž, protože pro rozhodnutí věci stačila skutečnost, že muž žalobkyně sloužil činně ještě po 6. květnu 1921 a že ani on ani žalobkyně v době, kdy zákon čís. 130/21 nabyl účinnosti, nebyli pensisty, nebylo zapotřebí konati šetření o tom, zda cukrovar žalovaného byl jako hospodářsky i právně samostatný podnik, který nesloužil hospodaření na velkém pozemkovém majetku žalovaného, ze záboru vyloučen (§ 3 (1) písm. a) záborového zákona čís. 215/19) a zda vyloučení cukrovaru ze záboru Státním pozemkovým úřadem se stalo z uvedeného nebo z kterého důvodu. Řízení není tudíž vadným, že zmíněná zjištění se nestala a že důkazy o uvedených, ale nerozhodných okolnostech nebyly provedeny a výtka podle § 503 čís. 2 c. ř. s. není opodstatněna.

Čís. 7589.

Sázecí stroj knihtiskařův jest vyloučen z exekuce nejen tehdy, je-li k provozu živnosti nezbytně nutným, nýbrž i, slouží-li k úspěšnějšímu, výnosnějšímu a soutěže schopnému provozu knihtiskařské živnosti.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1927, R II 393/27.)

Proti majiteli knihtiskárny byla ku vydobytí peněžité pohledávky povolena exekuce zabavením kromě jiného též sázecího stroje. K návrhu dlužníka soud prvního stupně zrušil exekuci ohledně sázecího stroje, rekursní soud zamítl návrh dlužníka na zrušení exekuce. Důvody: Exekuční soud zastavil exekuci na sázecí stroj vzav na podkladě dobrozdání znalce V-a slyšeného v jiné exekuční věci za prokázáno, že povinná tohoto stroje nutně potřebuje k provozu své živnosti. Tomuto dobrozdání odporuje však dobrozdání znalce Eduarda R-a, jenž udal, že stroj tento není podmínkou k udržení chodu podniku, malého závodu, a že stroj slouží pouze k ulehčení výroby. Dobrozdání toto je proto za správné uznati, poněvadž také znalec V. potvrdil, že povinná stroje toho pouze občasně potřebuje a že vyřazením stroje provoz by byl pouze částečně stížen. Že se u povinné jedná pouze o menší závod, uznal také znalec V. Nelze proto říci, že povinná stroje toho potřebuje k osobnímu pokračování ve výdělkové činnosti, když podle dobrozdání znalce stroj sázecí slouží ve velkých závodech k tisku novin a knih, kdežto ostatní práce v tiskárnách lze vysázeti ručně.

Nevyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jest mylným názor rekursního soudu, že podle § 251 čís. 6 ex. ř. jsou z exekuce na maloživnostníky vyloučeny toliko předměty, jež jsou k osobnímu provozování výdělečné činnosti maloživnostníka nepostradatelné. Podle motivů k dotyčnému zákonnému předpisu, jež obsaženy jsou ve výnosu ministerstva ze dne 2. června 1914, čís. 43 věstníku, má předpis § 251 čís. 6 ex. ř. ten smysl a účel, by byl chráněn provoz výdělečné činnosti řemeslníků a maloživnostníků pomocí strojů a to netoliko pomocí strojů k provozu nezbytně nutných, nýbrž i takových, jež slouží a jsou používány k úspěšnějšímu, výnosnějšímu a soutěže schopnému provozu živnosti (sb. n. s. 5665, 6181). Jak dobrozdání znalce Eduarda R-a tak i dobrozdání znalce Rudolfa V-a vyznělo v ten rozum, že zabavený sázecí stroj slouží k lehčímu a výhodnějšímu provozu knihtiskařské živnosti povinné strany. Podle toho jest **předpoklad pro vyloučení uvedeného stroje z exekuce podle § 251 čís. 6 ex. ř. splněn a zrušil první soud exekuci ohledně dotyčného stroje právem.**

Čís. 7590.

V otázce platnosti smlouvy o rozhodčím soudě jest (na Slovensku) venkoncem lhotejno, že pro právní rozepři, jež předkládá se k rozsouzení rozhodčímu soudu, stanoven jest s hlediska státních občanských soudů výlučný obor působnosti nebo výlučná příslušnost, najmě výlučná příslušnost podle § 39 opp.

(Rozhodnutí 11tičlenného senátu nejvyššího soudu ze dne 8. prosince 1927, č. pres. 1345/27.)

V nálezech nejvyššího soudu byla odporujícím si způsobem řešena otázka, zda je platnou smlouva o rozhodčím soudě pro právní rozepře, spadající pod ustanovení § 39 opp. V zájmu jednotnosti nálezů odkázalo předsednictvo nejvyššího soudu věc jedenáctičlennému senátu, jenž k ní zaujal shora vytčené stanovisko.

D ů v o d y:

Podle § 767 opp. platnost rozhodčí smlouvy jest kromě jiného podmíněna tím, že strany mohou s předmětem smlouvy volně nakládati. Smysl a dosah této podmínky dlužno jako při výkladu jiných ne zcela jasných ustanovení zákona i tu hledati výkladem historickým a výkladem z povahy rozhodčí smlouvy.

Historický výklad dlužno navázati na stručný rozbor příslušných ustanovení zák. čl. LIV:1868 jakožto předchůdce nyní platného zák. čl. I:1911. V § 52 zák. čl. LIV:1868 uvádějí se jako úchytky od řádného sudiště v ý s l o v n o u p r o r o g a c í dohoda, jíž se strany podrobily